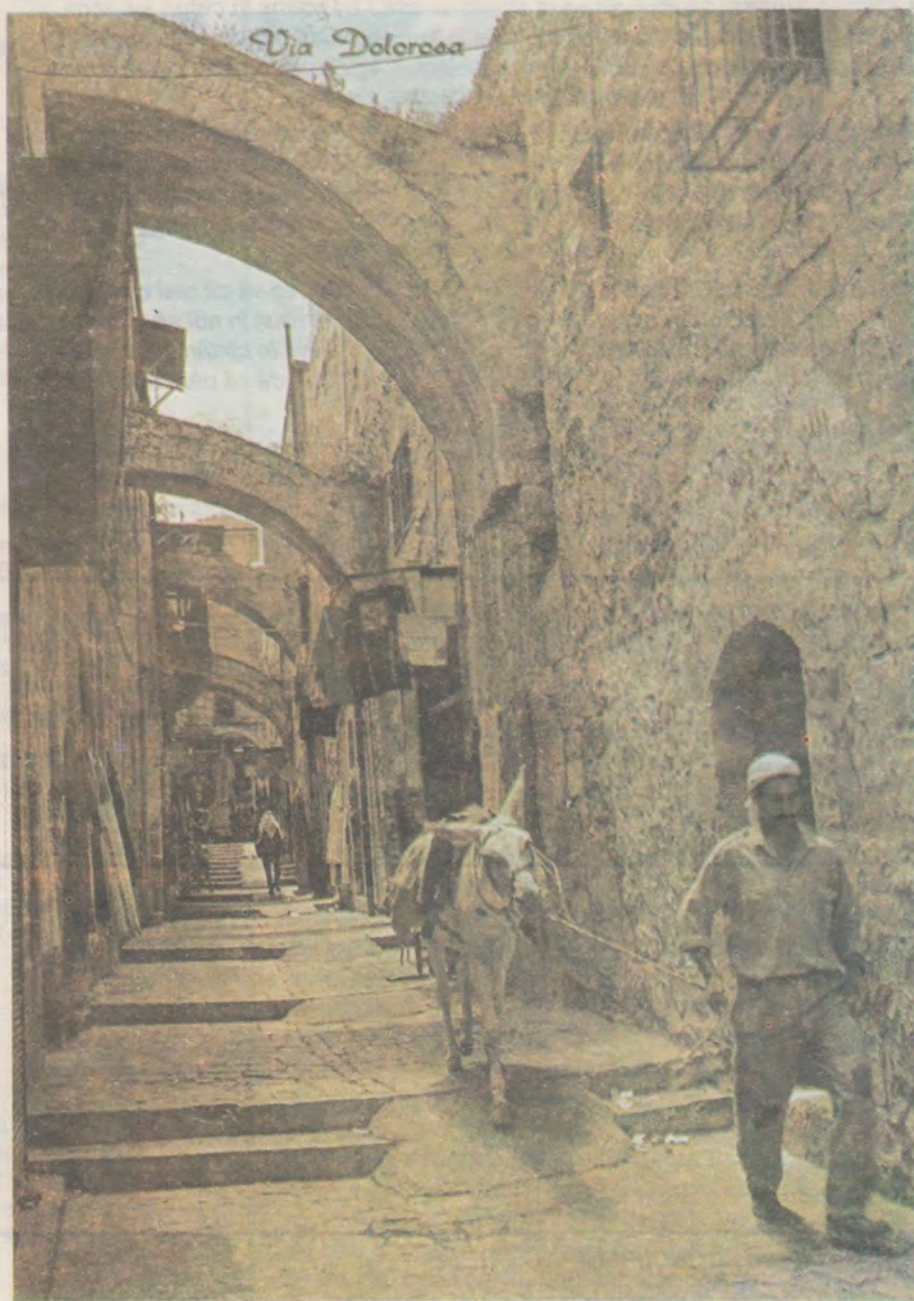

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

POCĂINȚA

Isuse mai lasă-mi o șansă,
La Tine cu inima vin,
Mi-e pieptul azi plin de speranță
Și cugetul liber, deplin.

Din Sfînta Scriptură spre mine
Credința coboară senin,
Primește-mă Doamne, Isuse
De-acum pentru anii ce vin.

Prea multe dureri sînt pe lume,
Prea mulți rătăcim în păcat,
Iubirea Ta nu va apune,
Speranța în Tine mi-ai dat.

Credința înseamnă iubirea
Prin Însuși Isus-Dumnezeu-
Tu, Cel ce sădești nemurirea,
De azi sînt cu Tine mereu.

Îmi sîngeră palmele ude,
Pe Golgota pașii-mi se frîng
O lume întreagă n-aude,
Mă vait de moarte și plîng.

Această Golgotă amară,
E-n mine, în tine, în noi
Și-ncepe de-o vreme să doară
Ca ultimul lumii război.

Curg apele repezi și tulburi,
Lumina în cețuri s-a stins,
Cad pajure, idoli și vulturi,
Cu lacrimi de ceară a nins.

Păzite cu reci baionete
Păcatele lumii-au crescut,
Prin cei ce doresc să ne-mbete
Cu graiul lor gîngav și mut.

Salvați-vă cît mai e vreme,
Pe Hrist în noi să-L primim,
Slăvit în cîntări și poeme -
Dovadă să dăm că-L iubim.

Deschideți deci poarta curată
Să intre în inimi Isus;
Să nu-L părăsim niciodată
Pe Veșnicul - fără apus.

CONCURSUL DE POEZIE

Anca Corneliu

COMUNITATEA STÎNCENI

CONFERINȚA TRANSILVANIA - NORD

Doamne,
Din puritatea adîncă
a jertfei Mielului,
mi-am făurit neîncetat
stîndard biruitor de luptă.

Din iubirea-Ți divină,
mi-am clădit încrezător
oază în deșertul
păcatelor pustii.

Cu strălucirea chipului Tău
mi-am luminat pe cale
cerul vieții adumbrit de nori,
de păcate amare.

Din dragostea-Ți de Tată,
Au înflorit petalele speranței
peste durerile mele,
înțelegînd astfel
că Tu ești VIAȚA.

CONCURSUL DE POEZIE

Ciolan Iuliana

COMUNITATEA PLOSCA

CONFERINȚA - OLTENIA

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3-4 / 1992

ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

CUPRINS

● POCĂINȚA - VERSURI	Cop.1
● DOAMNE - VERSURI	Cop.2
● EDITORIAL	1
● AM ZĂRIT O STEA - VERSURI	2
● MIȘIUNEA GLOBALĂ	3
● VIA DOLOROSA	4
● PRIMĂVARĂ - ÎNVIERE	8
● LUCRAREA DE PUBLICAȚII ÎN EUROPA	11
● AGENDA BISERICII - aprilie	12
● SCRISORI APOCALIPTICE (7)	13
● CUM SE POT UCIDE IDEILE	14
● ȘTIRI	16
● ÎNDEMN LA IUBIRE - VERSURI	17
● ECUMENISM	18
● CONCURS DE POEZIE	20
● NOI APARIȚII	Cop.4

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8

EDITORIAL

Printre cele din urmă declarații pe care le-a făcut Domnul Hristos, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru, înainte de înălțarea Sa la cer, a fost și precizarea mandatului încredințat bisericii urmașilor Săi, rațiunea existenței lor:

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit” (Marcu 16, 16).

Nu demult, cineva în a cărui inimă se frământau probleme cu implicații veșnice, care stătea în fața unei hotărîri cruciale, m-a întrebat: „Botezul...este obligatoriu?”

M-am gîndit mult după această discuție la această problemă. Domnul Hristos a spus categoric: „Cine va CREDE și se va BOTEZA”. Cine ajunge să creadă, trece printr-un proces al renașterii. Înainte de botez persoana în cauză trebuia să ajungă la ceea ce Domnul Hristos încerca să-l facă pe Nicodim să înțeleagă, la NAȘTEREA DIN NOU. Credința este puternic jalonată de către apostolul Pavel cînd spune: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evr. 11, 1) Toate acestea comportă o experiență temeinică, o temeinică fundamentare în adevăr, astfel încît actul botezului să marcheze public, înaintea multor martori, această experiență cu Hristos, care apoi va continua să meargă în profunzime spre maturitate și cunoaștere deplină.

Cînd în revista Review and Herald din 16-23 ian. 1992 am citit despre dezbaterile întrînirii pastorale în probleme de evanghelizare din America, cu participarea multor membri ai Comitetului Conferinței Generale, am reținut semnalul de alarmă al președintelui acestei diviziuni care sublinia :

„Lucrarea de slujire a bisericii este aceea de a întări, de a edifica pe aceia care și-au consacrat viața lui Hristos și a-i ajuta să ajungă la maturitate spirituală.

„Botezîndu-i pe noii convertiți, noi prea adesea îi afundăm și-i lăsăm acolo. Iubindu-i și totuși pierzîndu-i. Noi am pierdut mult din vedere lucrarea de edificare, de învățare, de fixare a lor în adevăr”.

Pentru experiența lor de pînă acum, concluzia aceasta constituie un apel puternic - valabil pentru Biserica Adventă de pretutindeni - la edificare, fixarea puternică în adevăr a celor ce intră în biserică. Serva Domnului spune :

„Dovada uceniciei nu este luată în considerație așa cum ar trebui să fie, în dreptul acelor care se prezintă la botez. Trebuie să fie foarte bine înțeles faptul dacă ei nu fac decît să ia asupra lor numele de Adventiști de Ziua a Șaptea sau dacă realmente ei iau poziție alături de Dumnezeu, ieșind din lume și neatingînd nimic din ceea ce este necurat. Mai înainte de botez trebuie să aibă loc o serioasă cercetare cu privire la experiența candidatului. Această cercetare să nu fie făcută în mod distant, rece, ci binevoitor, cu căldură, îndreptînd pe noii convertiți spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Prezența candidaților pentru botez cerințele Evangheliei.

„Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, exprimată în caracter, este o înălțare mai presus de tot ce este socotit de preț în cer și pe pămînt. Este scopul lui Dumnezeu ca această cunoștință să o

posede toți aceia care se îmbracă cu Hristos prin botez. Este de datoria slujitorilor lui Dumnezeu să pună înaintea acestor suflete privilegiul înaltei lor chemări în Isus Hristos.

„Legământul pe care l-am făcut la botez este foarte cuprinzător. În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt noi sintem îngropați asemenea morții Domnului Hristos și ridicăm în asemănarea învierii Sale și noi trebuie să trăim acum o viață nouă. Viața noastră trebuie să fie strâns legată de viața lui Isus. De aici înainte, credinciosul nu trebuie să uite că viața lui este consacrată lui Dumnezeu, Domnului Hristos și Duhului Sfânt...El a făcut un legământ cu Dumnezeu. El a murit față de lume. El trebuie să trăiască

pentru Domnul... El trebuie să supună lui Dumnezeu tot ceea ce este și tot ceea ce are, folosind toate darurile sale pentru slava Numelui Său.”

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a

iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar, mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragoste, care este legătura desăvîrșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre și fiți recunoscători”.

„Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră”.

„Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl”.

(Colos.3,1-3; 12-17)
(6 T/91-100)

AM ZĂRIT O STEA

CONCURSUL DE POEZIE

Barbu Mariana
Comunitatea Sinersig
CONFERINȚA BANAT

Motto: „Te iubesc cu o iubire veșnică”

Doamne,
Am zărit printre veacuri
o stea
așezată pe dealul Golgotei,
Deal născut din iubire,
din dragoste pentru alții.
Și
nimeni nu poate să știe
cîtă durere s-a risipit
pironită pe cruce,
Pentru mine
Și
Pentru oricine crede
și vrea veșnicia,
născută din iubire,
din dragoste pentru alții.
Am zărit printre veacuri
o stea,
Doamne,
Coboar-o în inima mea!

MISIUNEA GLOBALĂ 1992

I. FIECARE COMUNITATE UN CENTRU EVANGHELISTIC

- Țineți în fiecare comunitate câte o campanie evanghelistică.
- Conduceți o campanie evanghelistică într-un loc nou.
- Țineți clase de botez pentru adulți, tineri și copii.
- Țineți studii biblice.
- Folosiți familiile ca centre misionare.
- Încurajați fiecare familie să lucreze cu rudele lor.
- Fiecare grupă a Școlii de Sabat să funcționeze ca o unitate evanghelistică.
- Puneți-vă o țintă pentru botezuri.
- În fiecare lună să aveți un serviciu de botez, ocazie cu care să se facă apel ca cei interesați să ia o hotărâre.
- Fiecare membru al comunității să fie cuprins, într-un fel sau altul, în activitate misionară.
- Trebuie făcut un plan chibzuit pentru o bună pregătire a celor botezați și un program pentru o mai profundă cunoaștere și trăire a adevărului. Un plan pentru păstrarea și creșterea lor spirituală.

II. FIECARE PASTOR UN EVANGHELIST

- Țineți două campanii evanghelistice: una în comunitate și alta în alt loc, cu dorința de a organiza acolo o nouă comunitate.
- Pregătirea continuă a clasei de botez.
- Extinderea apelurilor pentru luarea de hotărâri.
- Pregătirea unui cât mai mare număr de membri ai comunității pentru activitate misionară.
- Urmăriți ca fiecare membru al comunității să fie prezent la Școala de Sabat.

VIA DOLOROSA

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” - Ioan 3, 16.

Sînta Scriptură, prin inspirație divină, ne-a lăsat un raport amănunțit al ultimelor evenimente din viața de pe pământ a Fiului lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest raport ne este transmis pentru a înțelege mai bine - prin prisma jertfei divine - valoarea neamului omenesc.

ÎN CAMERA DE SUS (JOI)

La recomandarea Domnului Hristos, doi ucenici au mers și au pregătit locul unde El dorea să mănince Paștele cu ucenicii Săi. Ei au pregătit astfel „o odaie mare de sus” unde Domnul Hristos împreună cu ucenicii Săi au sărbătorit

Paștele. Mielul pascal, ierburile amare, piinea nedospită și mustul strugurilor proaspăt stors se aflau pe masa pascală. Dar Scriptura ne spune că ucenicii s-au certat între ei „ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare”. Incredibil și totuși adevărat. Deși Învățătorul lor purta pe fața Sa chinul luptei ce începuse, ei...doreau să știe...cine va fi mai mare. Câtă fringere de inimă și durere! Câtă nevoie aveau ei de lucrarea transformatoare a Duhului Sfânt.

Cu tăria ce-L caracteriza, Domnul nu i-a muștrătat cu vorba. Ci S-a plecat și, asemenea unui rob umil, le-a spălat picioarele la toți, chiar și lui Iuda. Acest gest a pus capăt discuțiilor cu privire la „cine să fie

mai mare”. Apoi, instituie orînduirea Sfintei Cîine, simbol al jertfei ce avea să fie adusă, spunîndu-le cu putere de legămînt: „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”.

Dar lovitura cea mai puternică și dezagreabilă pentru grupa ucenicilor a fost declarația Învățătorului lor: „Iată că mina vînzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta”. „Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte” (Ioan 13, 30). Domnul înștiințează pe Petru că Satana îl va „cerne ca griul. Dar Eu M-am rugat pentru tine” (Luca 22, 31- 32). Ceva la care Petru nu se gîndea. Era atât de sigur pe sine

sau într-atît nu se cunoștea pe sine, că a răspuns imediat: „Cu Tine sînt gata să merg chiar și în temniță și la moarte”. Mai tîrziu, la distanță de ore, Petru avea să-și dea seama de șubrezenia încrederii sale în sine. Pe la orele 21 (9 d.a.), au cîntat un imn și au coborît din camera de sus, mergînd în grădina Ghetsemani.

SEARA TÎRZIU SPRE GHETSEMANI

În Evanghelia sa, Ioan ne spune că Domnul Isus și ucenicii Săi au mers pe străzile Cetății Ierusalimului, au ieșit afară și au trecut dincolo de pîriul Chedron și, ca de obicei, au mers în Muntele Măslinilor, în grădina Ghetsemani. Aici era locul luptei hotărîtoare. Aici s-a decis destinul omenirii. Sub clar de lună plină, așa cum era totdeauna în timpul Paștelor, Isus, în drum spre locul uriașei lupte cu arhivrajmașul, a atras atenția ucenicilor Săi că, numai printr-o legătură vie cu El, ei puteau aduce roade spre slava lui Dumnezeu. Ca să-i facă să înțeleagă mai bine acest lucru, S-a folosit de ilustrația viței și a mlădiței.

„Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

El i-a mai avertizat de faptul că vor avea de suferit pentru Numele Lui. Apoi, îngenunchind în mijlocul ucenicilor Săi, El S-a rugat. S-a rugat pentru Sine, S-a rugat pentru ucenicii Săi și S-a rugat pentru noi toți (Ioan 17).

GHETSEMANI - AGONIA CRUCII

Spre miezul nopții, Isus Hristos și ucenicii Săi au ajuns în grădina Ghetsemani. Aici, tulburat în sufletul Său, a cerut ucenicilor să vegheze cu El în rugăciune. Înaintea Lui stătea Golgota. Singur, purtînd vinovăția neamului omenesc, S-a rugat Tatălui, a ago-

nizat înaintea Lui, cerînd - dacă era cu putință - să fie absolvit, să fie scutit de paharul durerii răscumpărării neamului omenesc. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că în acele momente de răscruce și criză El a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”. Așa a biruit Isus și numai astfel putem birui și noi. După cum îngerul Domnului a coborît ca să-L întărească, tot astfel îngerii cerului sînt gata să vină în ajutorul tuturor celor ce strigă la Dumnezeu.

MIEZUL NOPTII - ĂRESTAREA SA

Liniștea nopții a fost tulburată de o mare gloată ce venea către

Hristos. Din întunericul nopții se desprinde silueta alunecătoare a lui Iuda. În lumina torțelor, se apropie de Isus și-L sărută.

„Cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului, Iuda?”

Pe prețul a treizeci de arginți Isus este trădat, legat și dus la mai marii norodului de către gloata neștiutoare.

Petru și-a adus atunci aminte de jurămîntul lui: voi merge cu Tine și la moarte.

Scoate sabia, dar, nepriceput, nu taie gîtul celui din fața lui, ci urechea. Isus Hristos desface legăturile de la miini, se pleacă, ia bucata de ureche de jos și o așează la loc.

Dacă singele nu s-ar fi văzut pe haina largă a celui în cauză, nici nu s-ar fi cunoscut că s-a întâmplat ceva. „Bagă sabia în teacă, Petre. Căci cine scoate sabia, de sabie va pieri”. De-a lungul celor două milenii, acest mare adevăr s-a adeverit fără greș. O, de-am învăța noi, cei de azi, a nu folosi nici sabia vorbirii, nici a acțiunii pentru a aduce vătămare neamului omenesc. Această lege este inalterabilă. „Cine scoate sabia, de sabie va pieri.”

Petru a băgat sabia în teacă, iar grupa ucenicilor a fugit înapoi-mintată.

DE LA MIEZUL NOPTII PÎNĂ DIMINEAȚA

Batjocorit, bătut, scuipat, Isus era obiectul asupra căruia s-a dezlănțuit ura celui rău, prin instrumente omenești. Spre ziuă, L-au dus la Soborul lor. Dus la Ana, căruia Isus i-a răspuns la întrebarea acestuia despre învățătura Sa: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întrebă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit.” Ana L-a trimis la Caiafa. Probabil că în acest interval de timp, cit Isus a fost dus de la Ana la Caiafa, au strâns Sinedriul. Au fost aduși martori mincinoși și au început să-L judece.

Între timp, afară în curte lângă un foc, Petru se leapădă de trei ori de Domnul său. Cîntatul dinspre ziuă al cocoșului l-a adus la realitate. În acel moment, Cel maltratată caută din ochi pe ucenicul Său, privirile se întîlesc pentru o clipă, dar este clipa salvării lui. Zdrobit, pleacă și se prăbușește în Ghetsemani, acolo unde Hristos a cîștigat biruința. S-a rugat cu lacrimi și suspine. Și-a mărturisit păcatul și a primit iertare.

În sala de judecată, Caiafa determină prin jurămint pe Domnul Isus să spună dacă este Hristosul sau nu.

„Dacă vă voi spune, nu veți crede,... de acum încolo, Fiul

omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu...” „Ești Tu dar Fiul lui Dumnezeu?” „Așa cum spuneți, da, sint!”

Era ceea ce așteptau. Caiafa, rupîndu-și haina în semn de groază, consideră pe Isus vrednic de moarte pentru blasfemie.

VINERI DIMINEAȚA - SENTINȚA NEDREAPTĂ

Pentru a ne da seama pînă unde poate merge ipocrizia omenească, să reținem că legislația iudaică interzicea pronunțarea unei condamnări la moarte în timpul nopții. Caiafa a rostit sentința, dar, ca să respecte prevederile legale, suspendă ședința Sinedriului pînă la răsăritul soarelui. Cînd astrul cerului și-a făcut apariția, marele preot adună din nou în ședință Sinedriul și acesta a pronunțat în mod oficial sentința morții.

Mai trebuia obținută aprobarea autorităților romane. Pilat însă, din discuția cu Isus și cunoscînd bine pe fruntașii iudeilor, era convins că „Învățătorul din Galilea” era nevinovat. Era însă „îndatorat” față de ei și, căutînd o ușă de scăpare, trimite pe condamnat la Irod, guvernatorul Galileii, ce se afla în Ierusalim cu ocazia Paștelor.

Irod, care era în cunoștință de activitatea Domnului Hristos, avînd temerea că este Ioan Botezătorul înviat din morți, a fost interesat să discute cu El. Ar fi dorit să-și satisfacă curiozitatea și să vadă pe Isus făcînd o minune în fața lui și la cererea sa. Dar Isus n-a răspuns nimic. A păstrat o adîncă și împovărătoare tăcere.

Supărat și nepăsător, Îl trimite înapoi la Pilat. Acest om era frămîntat în sufletul său. Problemele lui personale, cele politico-sociale și intervenția soției sale care cunoștea în Acela căruia I se cerea moartea „un ne-prihănit”, l-au pus pe gînduri. Ar fi dorit să cunoască realitatea. Ar fi dorit să știe pe ce drum să apuce. De aceea, în disperarea lui, pune întrebarea: „Ce este adevărul?”

Întrebarea n-a fost deloc retorică. Ea dezvăluia frămîntarea nepotolită a sufletului său. Din nefericire, n-a așteptat să primească un răspuns. Speriat, parcă de faptul că ar putea descoperi adevărul, iese afară, rostind înaintea întregului Univers: „Eu nu găsesc nici o vină în El”.

Mulțimea însă, sub influența cohortelor satanice, începe să strige: „Răstignește-L”.

În speranța că numai preoții erau cei care doreau ca Isus să fie răstignit, Pilat apelează la un vechi obicei, oferindu-se să elibereze unul din întemnițații pe care ei îl aleg ca să fie eliberat. Pilat, guvernatorul roman al Iudeii, s-a oferit să elibereze pe Isus sau pe tîlharul notoriu înrăit, pe nume Baraba. Gloata își alege destinul și stigmatul ce-l va purta prin veacuri: Baraba!

„Dar cu Isus care se numește Hristos ce să fac?”

„Să fie răstignit!” i-au răspuns cu toții.

„Să răstignesc pe împăratul vostru?”

Dar ei au continuat să strige cuprinși de beția singelui: „Răstignește-L, răstignește-L. Noi n-avem alt împărat decît Cezarul”.

Pilat, înfrînt în sufletul său și conștient de abisul din care n-a putut, n-a vrut să iasă, „a luat apă, și-a spălat miinile înaintea norodului și a zis: „Eu sint nevinovat de singele neprihănitului Acestuia”. Făcînd astfel, Pilat a dorit să se știe că el s-a disociat de cursul evenimentelor ce se desfășurau nefiresc. De fapt, mintea, rațiunea, ființa sa erau într-un fel suspendate, înclinînd mai degrabă spre latura inferioară a naturii umane decît spre ceea ce este luminos, înălțat, curat. În acest moment de suspans, se aud vocile ce nu mai aveau inflexiunile umane ale vocii omenești: „Singele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Și această nesocotită alegere a marcat destinul lor în decursul veacurilor...

Baraba este eliberat. Isus este dat în miinile ostașilor romani. Aceștia L-au dezbrăcat de hainele

Lui și L-au îmbrăcat cu o haină sta-cojie. Au împletit o cunună de spi-ni, pe care l-au pus-o pe cap și l-au pus o trestie în mina dreaptă (ca un sceptru). Apoi, ingenuncheau ina-intea Lui, își băteau joc de El și zi-ceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor”.

L-au legat la ochi și-L`băteau. „Proorocește, spune cine Te-a lovit?”, spuneau ei în bătaie de joc, și-L scui-pau în față.

I-au legat mîinile de un stîlp; I-au descoperit spatele și L-au bătut cu biciul roman, pînă cînd carnea spatelui Său era sfirtecată, numai răni. I-au aruncat haina pe umeri, I-au pus pe spatele numai răni sîngerinde o cruce grea - crucea lui Baraba - crucea nimicniciei și vinovăției noastre și au porces spre Calvar.

Nu este de mirare că Isus înain-ta greu, Se poticnea pe drum, căzînd sub povara crucii. Un străin, ce și-a manifestat mila față de El, a fost obligat să-I poarte crucea. Ce binecuvîntată povară!

9 a.m. CRUCIFICAREA

Mîinile și picioarele lui Isus sînt bătute în cuie pe cruce. El urma să fie crucificat între doi tîlhari. În timp ce ostașii romani fixau trupul pe cruce, bătîndu-I în miini și picioare piroane lungi, Isus Hristos Se ruga cu voce tare: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!”

„De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trîntită cu violență în groapa mai dinainte pregătită pentru ea. Fap-tul acesta a făcut ca Fiul lui Dum-nezeu să sufere cea mai cumplită durere.” Lîngă cruce, soldații trăgeau la sorți pentru haina Lui, căci era făcută dintr-o bucată.

Mulțime mare era adunată în jurul crucii. Unii priveau cu uimire, alții își băteau joc de Cel răstignit. Preoții și mai marii norodului spuneau în bătaie de joc: „Pe alții i-a mîntuit, să Se mîntuiască pe Sine Însuși dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu... Dacă este El împăratul lui Israel, să se

pogoare acum de pe cruce și vom crede în El”.

Unul din tîlharii răstigniți Îl bat-jocorea și zicea: „Nu ești Tu Hris-tosul? Mintuiește-Te pe Tine Însuși și mintuiește-ne și pe noi”. Imediat însă, celălalt tîlhar îl mustră și, adresîndu-se lui Isus, îi spune: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cînd vei veni în Împărăția Ta”. Deși muribund, Isus a răspuns imediat dorinței și credinței sale: „Adevărat îți spun ție astăzi, vei fi cu Mine în rai”.

El a văzut pe mama Sa plîngînd în brațele lui Ioan și a cerut ucenicului Său să aibă grijă de mama Sa. „Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă.”

VINERI LA ORELE 1(13) p.m. - BIRUINȚA

La amiază, un întuneric straniu a cuprins crucea, acoperind astfel de ochii muritorilor agonia suferinței lui Isus. Soarta omenirii era la răscruce. Unde va inclina balan-ța? Niciodată Tatăl n-a fost mai aproape de Fiul Său decît atunci, în acea după-amiază îngrozitoare. Dar, pentru că Isus trebuia să poarte întreaga greutate a pedepsei pentru păcat, Tatăl a retras de la El razele strălucitoare ale iubirii și milei Sale. Și Isus, cunoscînd cît de agresiv, cît de respingător și de jig-nitor este păcatul pentru Dumne-zeu, se temea ca despărțirea să nu fie veșnică. Era cu mult mai ușor să coboare acum de pe cruce și să Se întoarcă în pace pe tronul Său ce-resc. În timpul acestor ore îngro-zitoare, El n-a putut vedea prin porțile mormîntului... speranța... Nu-I era îngăduit să vadă că va ieși biruitor din această înceștare. Către orele 3 (15 p.m.), din inima Sa frîntă, El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dum-nezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Deodată întunericul s-a risipit. Isus era conștient că a dus la îndeplinire tot ceea ce El a venit să împlinească aici, pe pămînt.

Credincioșia Sa față de voința Tatălui Său a înfrînt pentru tot-deauna pe Satana. El a exclamat cu o

voce tare, triumfătoare: „S-a isprăvit!” Fața Sa strălucea de slava cerului. Strigînd: „Tată, în mîinile Tale Îmi încredințez duhul!”, El și-a plecat capul pe piept și a murit.

Pămîntul a fost zguduit de un mare și puternic cutremur, fulgerele brăzdau cerul aglomerîndu-se în jurul crucii, iar tunetele neîntrerupte făceau ca atmosfera să fie infricoșătoare. Unii dintre cei ce se aflau acolo, în jurul crucii, mar-tori oculari la acest eveniment cos-mic, se băteau cu pumnii în piept, plini de teamă și îngroziți; alții, neputînd să mai rămînă pe picioa-rele lor de groază, au căzut la pămînt. Toți au observat că întunericul s-a mutat de pe cruce deasupra Ierusalimului. Era oare Ierusalimul blestemat? În adevăr, el era. Dar toți aceia care iubesc pe Isus și acceptă jertfa Sa ispășitoare sînt răscumpărați - mîntuirea lor este asigurată.

„Prin viața și moartea Sa, Hris-tos a dovedit că dreptatea lui Dum-nezeu nu nimicește mila Sa, ci că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate să fie în mod desăvîrșit ascultată” (H.L.L./762).

MINUNEAZĂ-TE CERULE ȘI RĂMÎI ÎNCREMENIT PĂMÎNTULE!

PRIMĂVARĂ

ÎNVIERE - RODIRE

„Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cîntării, și se aude glasul turturicii în cîmpurile noastre. Se pîrguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspîndesc mirosul. Scoală-te iubito și vino frumoso”
- Cînt. Cînt. 2, 11 - 13.

Cîntarea Cîntărilor este un imn, un poem, care celebrează puterea invincibilă a iubirii ce a pornit din inima lui Dumnezeu pentru a cuprinde tot Universul.

Legătura dintre Solomon și Sunamită, scoasă în relief de-a lungul acestui poem, simbolizează prietenia cea intimă sau pîrtășia spirituală a fiecărui credincios cu Hristos.

Iubirea este prezentată pretutindeni în lucrările divine:

- În Eden a fost scrisă cu litere de aur;

- În Cîntarea Cîntărilor a fost scrisă cu litere de foc;

- Pe Golgota a fost scrisă cu litere de sînge.

„Căci iată că a trecut iarna”. „După somnul odihnit al unei morți aparente, primăvara cheamă tainic toată natura la viață. Un clopoțel a sunat ceasul învierii pentru tot regnul vegetal. „Treziiți-vă, ieșiți din mormîntul vostru! Ieșiți la viață!” Acest clopoțel este firavul ghiocel. De la ghiocel pînă la falnicii palmieri și cedrii din Liban; de la efemera, care trăiește numai 24 de

ore, pînă la elefantul indian care trăiește 300 de ani; de la copilul cel fraged pînă la bătrînul centenar, venirea primăverii transmite mesajul vieții, al deschiderii, al mugurilor, al speranței, al învierii, al veșniciei!”

Se poate spune pe bună dreptate că Domnul Hristos este GHIOCELUL CERESC. Învierea Lui a deschis perspectivele unei primăveri veșnice.

Navigatorul portughez Vasco da Gama (1469 - 1524) a descoperit calea maritimă spre India. În scopul acesta, a trebuit să înconjoare Africa (1497), ajungînd la cel mai sudic cap al acestui continent, care se numea „Cabo tormentozo”, adică Capul torturilor, al groazei. Corăbierii își închipuiau că cel care se încumetă să navigheze mai departe va fi o victimă sigură a oceanului. Dar curajosul Vasco da Gama a învins prejudecățile marinarilor, a înconjurat Africa și a deschis drumul Indiilor.

Cînd s-a întors cu mirodeniile Estului, a schimbat denumirea extremității sudice a continentului african, numind-o „Cabo de Buona

Speranza”, adică „Capul Bunei Speranțe”.

Așa a făcut Domnul Hristos cu mormîntul. În antichitate și înainte de învierea Domnului Hristos, se credea că mormîntul este locul torturii, al groazei, este iadul însuși. Omul antic privea către moarte cu prejudecățile și teama necunoscutului. Iov, vorbind despre moarte, numește mormîntul „împăratul spaimelor” (Iov. 18, 14).

Din păcate și azi mai sînt mulți creștini în a căror concepție mormîntul se asociază cu iadul antic sau cu tenebrele purgatoriului universal.

Nu putem nega faptul că mormîntul nu este casa morții, a întinericului, a mirosului insuportabil, a descompunerii, a groazei și a spaimii; mormîntul este materializarea operei diavolului!

Prin învierea Sa însă, Domnul Hristos a dat o altă semnificație mormîntului. La învierea Sa, El a strigat deasupra mormîntului: „EU SÎNT ÎNVIEREA ȘI VIAȚA”. Aceasta a fost sentința de moarte rostită în mod irevocabil asupra lui.

De atunci, mormîntul este pentru credincios:

- Locul odihnei de toate ostentelile pămîntești: Apoc. 14, 13.

- Sfîrșitul suferinței și păcatului: Romani 6,7.

- Locul somnului: Ioan 11, 11.

- Stația terminus unde toată lumea coboară.

- Locul intermediar, de o clipă, pînă în dimineața învierii...

Împreună cu Domnul Hristos au mai înviat mulți sfinți: „...mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților, care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în sfînta cetate și s-au arătat multora” (Matei 27, 52 - 53).

„Atunci cînd Hristos a înviat, El a adus din mormînt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele lor și, cînd El a înviat, ei au venit afară cu El. Aceștia au fost aceia care fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și, cu prețul vieții lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți. Ei au fost ridicați la viață veșnică. Ei s-au înălțat ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormîntului. Aceștia au mers în cetate și s-au arătat multora, spunînd: „Hristos a înviat dintre morți și noi am înviat cu El”. În felul acesta a fost immortalizat adevărul sfînt al învierii...” (H.L.L. p. 784 - 785).

În poemul lui Solomon - Cîntarea Cîntărilor - scris în stilul unei poezii idilice, se spune: „Se pîrguiesc roadele în smochin” (cap. 2, 13 pr.p.).

Dacă vom coborî pe plaiurile blînde ale Galileii, vom face cunoștință cu unul din arborii foarte plăcuți ai Bibliei: smochinul - „Ficus carica” : Cu siguranță, acest predicator tăcut are să ne spună ceva foarte important.

În Evangheliile, Domnul Hristos ne atrage atenția asupra smochinului neroditor, pentru a arăta pericolul unei vieți neroditoare și sfîrșitul acesteia: „Atunci a zis vierului: Tată că sînt trei ani de cînd vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Tăie-l

La ce să mai cuprindă și pămîntul degeaba?” (Luca 13, 7).

Tot smochinul ne învață cum poate un credincios să fie încontinuu un pom roditor în grădina lui Dumnezeu.

Smochinul face parte din familia moraceelor, care numără 600 de varietăți. Este înalt de 2 - 10 m., după regiunea în care crește. Este cultivat în sudul Europei și în nordul Africii. Acestei familii îi aparține și smochinul pitic, plantat în vase de pămînt, împodobindu-ne locuințele. Tot din această familie face parte și uriașul „ficus” indian, „Ficus elastica”, ce formează în patria lui păduri care se străbat cu greu.

Ne interesează mai mult smochinul din Palestina, folosit în toate colțurile bazinului Mării Mediterane. Rodește de trei ori pe an: în aprilie, august și decembrie. Fructele coapte, gustoase și dulci, nu cad din smochin. Pe același arbore sînt tot timpul flori, smochine verzi și smochine coapte.

Din punct de vedere al solului, smochinul este foarte pușin pretențios. Crește și rodește la fel, atît în cîmpia nisipoasă, cît și pe coasta pietroasă. Însă din punct de vedere al luminii și căldurii, este foarte pretențios. Rodește cel mai mult în anul în care se poate bucura de cel pușin 200 de zile de căldura razelor dogoritoare ale soarelui. Are nevoie de 600 - 700 precipitații în timpul anului.

Dacă cineva ar face greșeala de a-l răsădi dintr-un loc însorit într-un

loc dosnic, umbros, chiar dacă l-ar uda în fiecare zi cu lapte în loc de apă, tot n-ar mai aduce roade.

Smochinul este menționat în Biblie ca un simbol pentru credinciosul care trebuie să rodească în orice vreme acolo unde alții „au doar frunziș... numai frunziș” în pomul vieții lor.

Dacă vrem să rodim din punct de vedere spiritual, trebuie să evităm umbrele. Să nu ne asemănăm lui Iona - profetul lui Dumnezeu de odinioară - care a fost foarte mulțumit la umbra unui curcubeț. A doua zi, cînd Dumnezeu a trimis un vierme să înșepe planta și cînd aceasta s-a uscat, Iona a făcut o adevărată criză.

Sînt unii care și consumă întreaga viață preocupîndu-se de nimicuri, în timp ce soarta atîtor suflete - soarta planetei - este în cumpănă.

Unora le place umbra, preferă întunericul, speculațiile teoretice și presupunerile, în locul certitudinii. Sînt fascinați de legende și mituri, adevărul însă nu-i impresionează. Aceasta este o distracție modernă astăzi. Unii ca aceștia nu-și dau seama că umbra este lumina pe care ei nu o văd; este o reverență pe care lumina o face întunericului. Singura umbră care poate salva este umbra crucii Domnului Hristos de pe Golgota.

Mai există și o umbră a comodității în care se retrag foarte mulți creștini astăzi; este umbra confortului, a prosperității și a bunăstării

după care aleargă. Acestea sînt primejdii reale pentru mulți credincioși.

În legătură cu această tendință primejdioasă, fratele Wilson spunea cîndva: „...ne stă în față un timp de mari posibilități, ca niciodată mai înainte. Dumnezeu ne-a dat mijloace de comunicare, tehnologie, finanțe și potențial uman și ne-a pus înainte și uși deschise, ca niciodată mai înainte. Și totuși este atât de greu să-i determini pe oameni să pornească la lucru în lume. Ei sînt gata să plătească zecime pentru misionarism, dar doresc să fie lăsați liniștiți în stupul căminului lor... Dacă ne trebuie ceva, acesta este simțul misionarismului. Trebuie să riscăm și să sacrificăm comoditatea personală pentru a răspîndi mesajul. Trebuie să regăsim spiritul pionierilor Mișcării Advente... În Europa apuseană este o atitudine tradițională. Cei din Răsărit vor fi rampa de lansare pentru întreaga Europă. Trebuie să facem schimb de consacrare și entuziasm...”

Un alt exemplu nedespărțit în Sfînta Scriptură de smochin este PALMIERUL. În ebraică „Tamar”, în latină „Phoenix dactylifera”.

Palmierul este simbolul binecuvîntat al vieții unui adevărat creștin. Psalmistul spune: „Cel fără prihană înverzește ca finicul (palmierul) și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrînețe sînt plini de suc și verzi” - Psalmul 92, 12 - 14.

Grădinile cu meri înfloriți sînt splendide; la fel și salcîmii, care plutesc într-o mare de flori albe ca zăpada; cireșii înfloriți sînt, de asemenea, de o frumusețe indescriptibilă. De ce nu compară Scriptura pe creștin cu aceștia? De ce-l compară cu palmierul?

Înflorirea palmierilor este cel mai minunat lucru pe pămînt în ce privește proporțiile acestui proces, parfumul și rodirea acestora. Pentru a ne convinge de faptul acesta, trebuie să facem cunoștință măcar cu două varietăți dintre cele 3200 în

total, cîte aparțin de familia palmierului.

Palmierul „Korifa umbraculifera” este la el acasă în lumea insulară a Oceanului Pacific, care, în afară de Ceylon, Java, Borneo și Celebes, mai crește și pe alte insule tropicale. Acest palmier ne uimește nu numai prin frunzele sau tulpina lui, ci prin proporțiile inflorescenței lui. Deasupra coroanei lui se înalță un buchet mare floral, în formă conică, asemănător liliacului, a cărui înălțime atinge 14 m., cu diametrul de 12 m., iar acest sistem floral este alcătuit din 200.000 flori. În timp ce ni se desfată ochii admirînd această frumusețe naturală, oceanul de parfum, care se revarsă din cele 200.000 de surse, ne cuprinde și ne îmbată întreaga ființă. Iar dacă avem fericirea de a nu ne găsi numai sub un singur asemenea palmier, ci să zăbovim într-un crîng cu cel puțin o mie de exemplare, cu greu găsim cuvinte potrivite pentru a exprima ce anume simțim și gîndim în fața unei asemenea priveliști.

Aceasta vrea să ne spună Scriptura, în limbajul palmierului care înflorește, despre cel „drept”. Credinciosul este cea mai frumoasă floare și cel mai prețios fruct al singelui vărsat și al morții Domnului Hristos pe Golgota. Este podoaba pridvoarelor Casei lui Dumnezeu. Psalmul 92, 16 ne prezintă în mod îmbucurător și incontestabil acest adevăr plăcut despre credincios. El, asemenea palmierului, este vestitorul biruinței, slavei și harului răscumpărător al lui Dumnezeu, prin care se răspîndește „în orice loc mireasma cunoștinței Lui” (2 Cor. 2, 14).

Deșertul Saharei, ca și deșerturile sudice ale Iudeii, Siriei și Arabiei, pe bună dreptate le putem numi patria adevărată a palmierului și a curmalului. Locuitorii unei oaze de palmieri și curmali relatează următoarele: „Curmalul este mama noastră care ne hrănește, este refugiu și viața noastră. Pereții caselor noastre îi construim din trunchiul palmierului, iar acoperișul din frunzele lui lungi de 2 - 3 m. Alte lucruri casnice ca: saltelele, covoarele, sforile, sacii și sacoșele noastre le confecționăm din fibrele frunzelor de palmier. Din mugurii

florilor și din frunzele tinere gospodinele pregătesc salate foarte gustoase. Din inima trunchiului palmierilor tineri preparăm copiilor noștri niște delicatose care au gust de migdale. Din curmalele uscate și măcinate, frămîntate cu lapte de cămilă, femeile coc pîine, iar din sîmburii prăjiți fierb cafea. Dintr-un palmier obținem anual cca. 270 litri de lapte dulce, hrănitor și aproximativ 250 kg. curmale comestibile. Fructul curmalului conține 70% zahăr, 2,5% grăsimi și 3% albumină; este deci foarte hrănitor. Din laptele de palmier pregătim diferite mîncăruri și băuturi răcoritoare. În cursul unei luni întregi o gospodină pregătește în fiecare zi tot alte mîncăruri din fructul palmierului.

Palmierul ne servește și drept calendar, nouă celor care trăim în aceste deșerturi. Coroana veșnic verde a palmierului este formată din aproximativ 50 - 70 bucăți de frunze penate, lungi de 2 - 3 m.

În fiecare lună îi cade cu precizie matematică o frunză învechită, pentru ca, în locul ei, să crească una nouă. Cu ajutorul frunzelor care cad, putem stabili cu exactitate lunile și anii pe care i-am trăit.

Nu fără motiv numim noi arabii palmierul-curmal „regina deșertului”; el își scaldă picioarele în apă, iar capul său minunat în focul razelor solare. El nu crește numai în sus pînă la 30 - 40 m. înălțime, ci își înfige și rădăcinile în pămînt la aceeași adîncime, unde clipește apa ineputabilă prin vinele pămîntului. De aceea, el nu se teme de căldura sufocantă a deșertului, nici de pericolul uraganelor sălbatice.

Palmierul nostru este invincibil. Furtuna deșertului îi apleacă coroana pînă la pămînt, dar tulpina nu i-o poate frînge. După trecerea furtunii, palmierul își ridică din nou capul curajos spre cer, revenindu-și în poziția lui normală. Dacă cineva taie palmierul, din rădăcina lui cresc noi lăstari, ca, după patru ani, să

stea din nou în fața noastră, această
- continuare în cop. a 3-a

LUCRAREA DE PUBLICAȚII ÎN EUROPA

Paul Bleeckx
Departamentul Publicații
Diviziunea Euro-Africa

In anul 1848, Ellen G. White a spus soțului său: „Tu trebuie să începi publicarea unei reviste mici, pe care s-o răspîndești... Am văzut că din acest modest început se vor răspîndi rîuri de lumină peste lumea întreagă” (L.S./125).

James White s-a apucat imediat de lucru. De fapt, tipografia a devenit prima instituție a Bisericii Adventiste. De la începutul istoriei sale, aceasta este cea care a furnizat mijloace pentru vestirea cu putere a soliei revenirii lui Hristos. În prezent, avem un număr de 56 de case de editură adventiste în lumea întreagă și un număr de 25.000 de colportori-evangheliști. Diviziunea Euro-Africa, ce cuprinde o parte a Europei și unele țări din Africa, are un număr de 11 case de editură. Acestea au 486 colportori (evangheliști cu cărți), din care 301 lucrează permanent, iar 185 parțial. Suma totală a vânzărilor lor se ridică la 12.000.000 dolari U.S.A. anual.

Departamentul Publicații dezvoltă această activitate care are atît un aspect religios, cît și unul comercial. El recrutează din sinul bisericii noi evangheliști cu cărți (colportori). Ei trebuie să asigure acestora o educație spirituală și profesională și să-i susțină pe teren. Această responsabilitate tradițională se dublează prin necesitatea de a face față situației economice a unei Europe ce se transformă repede. Pentru acest motiv, directorii caselor de editură din Diviziunea Euro-Africa au hotărît să înfrunte provocarea pe care actuala conjunctură o prezintă. Ei se consideră de acum înainte ca parteneri ai aceleiași întreprinderi, la scară europeană. În această situație, aceste case de editură schimbă între ele fără plata drepturilor respective: articole, fotografiile și ilustrațiile ale căror drepturi le aparțin. Ele se pun împreună de acord cu privire la formatul revistelor, pentru a ușura schimburile și lucrul în comun. Sînt deja proiecte de publicare de lucrări pe bază de cooperare.

REALIZĂRI

În vederea Jocurilor Olimpice, cum și pentru a testa această dorință de cooperare, cinci din aceste case de editură au scos un număr special al revistei „Vie et Sante”. Fiecare a tipărit revista în limba sa proprie. Un număr special din revista „Semnele Timpului” a fost tipărit cu această ocazie.

Pentru a scădea prețul de tipărire, revista Semnele Timpului a fost tipărită în Spania. Această acțiune a permis ca să se împartă la trei prețul ce revine unui număr.

Mai trebuie încă îmbunătățită procedura, pentru a lucra de o manieră mult mai eficientă, dar experiența ne arată că deja editurile au cîștigat angajîndu-se pe acest drum; au cîștigat timp, au făcut economie de bani, au făcut să crească numărul autorilor. Aceste soluții sînt binevenite pe piața publicațiilor, astăzi cînd concurența este înverșunată. În prezent, este nevoie urgentă de organizare spre a găsi soluții și vrem să continuăm să facem cunoscut ideile noastre în materie de credință, sănătate și educație. Iată pentru ce dorim ca noi să lucrăm împreună.

EVANGHELIȘTI CU CĂRȚI (COLPORTORI)

Dar la ce ar servi producerea de mai multe reviste și mai multe lucrări cu un preț mai mic, dacă lipsesc persoanele care să le vîndă?

Contrar unor păreri, metoda noastră tradițională de a vinde literatura de la ușă la ușă este încă un mijloc bun de a vinde cărți. Pentru aceasta, trebuie să dispunem însă de mai mulți evangheliști cu cărți (colportori), care să vîndă. Marile case de editură franceze, de exemplu, practică, de asemenea, vînzarea la domiciliu și nu vînd decît colecții.

Totalul acestor vânzări reprezintă 7 - 8 % din vânzările de pe piața cărții din această țară, adică milioane de franci, ceea ce nu este deloc neglijabil. Ne putem inspira din experiența acestor case de editură, prezentând mai degrabă colecții de cărți decât exemplare izolate. Anumite case de editură adventiste au înțeles și dispun de mijloace pentru a crea colecții; vânzarea mai rapidă permite tipărirea unor titluri noi într-un interval de timp rezonabil. Dar investițiile sînt considerabile: mai multe sute de mii de franci pentru un titlu. Cooperarea rezojvă, în parte, actualele dificultăți financiare.

VEȘTI DIN EST

În Europa se publică, de asemenea, în România și Cehoslovacia. Dinamismul bisericilor este remarcabil. Sînt în curs planuri de reorganizare a lucrării de colportaj (evangheliști cu cărți). Această lucrare a fost mult timp interzisă, ceea ce n-a împiedicat însă pe membrii noștri să vîndă mii de exemplare de cărți. Cehoslovacia a colaborat deja la proiectul „Semnele Timpului”, pentru Jocurile Olimpice '92. Șaptezeci și două de persoane au în plan de a se consacra lucrării de colportaj. România a fost dotată cu o tipografie. Proiectul tipăririi de cărți este impresionant. Opt sute de membri doresc să devină evangheliști cu cărți. Aici trebuie să vorbim despre relațiile dintre lumea publicațiilor adventiste și comunitățile bisericii.

BISERICA

Casele noastre de editură au chemarea de a produce o literatură pentru edificarea personală a membrilor, cum și pentru lucrarea misionară. Pretutindeni în lume unde revistele și cărțile noastre sînt difuzate de către membri și de către evangheliștii cu cărți, biserica se dezvoltă repede. Dar ce constatăm în țările noastre? Noi vindem din ce în ce mai puține cărți și reviste în și

prin comunitățile noastre. Fără îndoială că sînt diferite motive pentru situația aceasta; în majoritatea cazurilor, relațiile dintre casele de editură - comunități - și cîmpurile misionare sînt dificile, iar responsabililor librăriilor cercurilor misionare le lipsește pregătirea necesară, iar promovarea, prezentarea cărților și revistelor noastre este foarte discretă sau chiar inexistentă, produsele caselor noastre de editură necorespunzînd astăzi nevoilor și așteptărilor cititorilor adventiști. Iată de ce casele de editură analizează în mod serios situația și iau hotărîri importante. Ele au început să se reorienteze, plecîndu-se să asculte pe cititori și să îmbunătățească prezentările și conținutul revistelor, propunîndu-și ca obiectiv prezentarea soliei advente în totalitatea ei.

Unii formează pe responsabili cercurilor misionare, iar alții se ocupă de prezentare. Un cuvînt de ordine îi animă pe toți: servirea bisericii și a lucrării de evanghelizare.

Pentru a atinge ținta, comunitățile și casele de editură trebuie să dea dovadă de o solidaritate, ce se concretizează în primul rînd în fapte.

Noi am dori ca pastorii și comunitățile să-și numească, pentru o perioadă de mai mulți ani, pe responsabilii cercurilor misionare, aceasta pentru a asigura o continuitate a lucrului și a veghea la dezvoltarea și creșterea lor.

Dorim, de asemenea, ca revistele și cărțile noastre să fie mai bine prezentate în comunități.

Noi dorim ca publicațiile noastre să fie difuzate pe scară largă.

Noi dorim ca colportajul să redevină pentru toți o lucrare de slujire.

Toți laolaltă: pastori, colportori, directori de case de editură, redactori, responsabili de Uniuni și Conferințe, membrii comunităților, să rezolvăm cu bine problemele pe care le ridică lucrarea de evanghelizare și aceasta cu puterea cu care noi vestim Evanghelia lui Hristos.

AGENDA ACTIVITATII BISERICII PE LUNA APRILIE

Continuă Campania cu Seminarul de Apocalips

18 - Ziua Lucrării cu publicații

25 - Ziua Educației creștine

Epistola scrisă și adresată îngerului din Filadelfia este de o deosebită valoare și extrem de interesantă. Anticul oraș Filadelfia a fost construit în anul 189 î.e.n. de către regele Atalus. Se spune că afecțiunea deosebită a regelui față de fratele său Eumenes i-a adus titlul de „Filadelful”, de unde și numele orașului.

Cetatea avea o poziție deosebită în Asia Mică. Era poarta spre centrul Asiei Mici. Filadelfia a jucat un rol deosebit în răspîndirea elenismului.

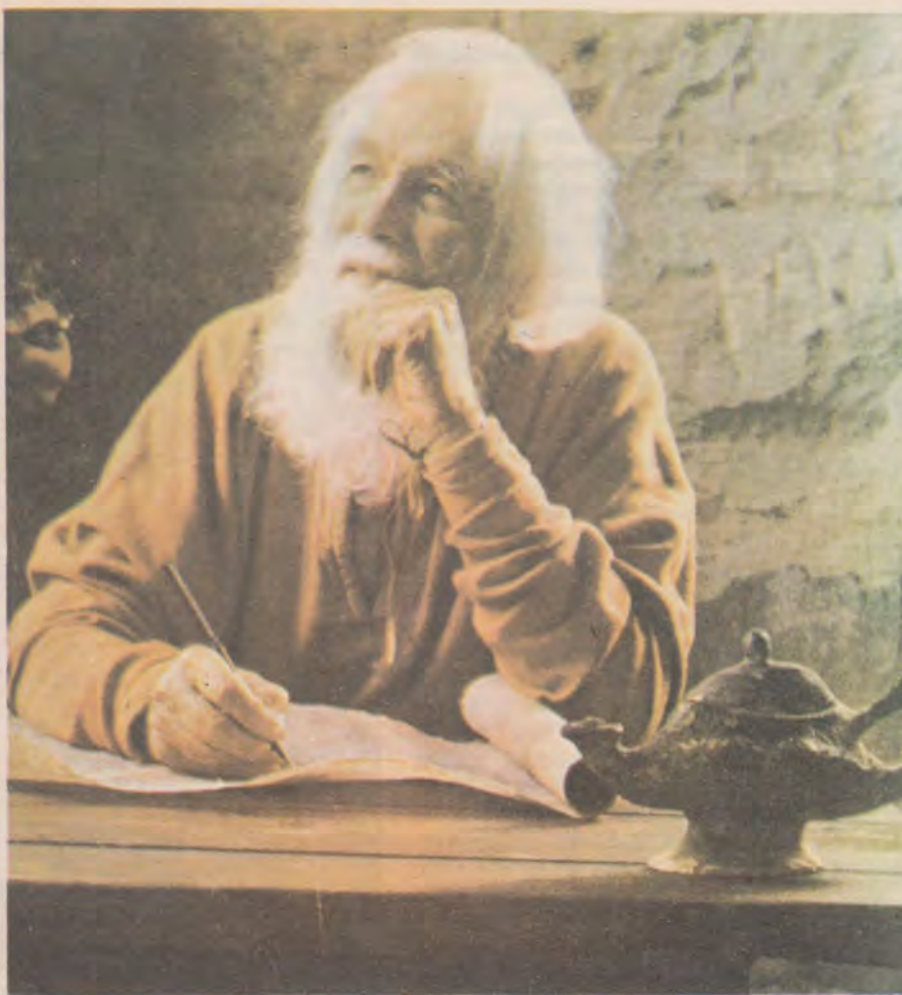
Cetatea a avut mult de suferit din cauza cutremurelor ce nu odată au devastat-o, așa cum s-a întîmplat și în anul 17 e.n. De multe ori locuitorii ei au trebuit să fugă ca să-și scape viața. Dar totdeauna ei au revenit și cetatea a renăscut din propria ei cenușă.

Ilustrul dar scepticul istoric Gibbon descrie astfel bisericile cuprinse în „scrisorile apocaliptice”:

„În pierderea Efesului creștinii deplîng căderea primului înger, stingerea primului sfeșnic al Apocalipsului; și distrugerea este...completă. Circurile și trei teatre de stat ale Laodiceii sînt acum populate de lupi și de vulpi; Sardesul este redus la un sat mizer; Dumnezeu lui Mahomed (Allah) este astăzi evocat în moscheele din Tiatira și Pergam”.

„Numai Filadelfia a fost salvată de către profeție și curaj. Fiind la o oarecare distanță de mare, uitată de împărați, flancată de jur împrejur de turci, vitejii ei cetățeni și-au apărat religia și libertatea mai bine de optzeci de ani și, în cele din urmă, a capitulat cu demnitate otomanilor. Dintre clădirile și bisericile grecești din Asia, Filadelfia se menține încă drept - o coloană în mijlocul unor ruine - un exemplu plăcut cum că drumul, calea onoarei și siguranței poate fi uneori la fel”.

Această referire la coloana singuratică are, fără îndoială, în vedere marea coloană care a stat timp de veacuri în picioare, după distrugerea cetății în anul 17 e.n. De fapt, ea a rămas în picioare pînă în secolul al optsprezecelea. În antichitate, stîlpii erau adesea încrustați cu proclamații sau dedicații importante. Cine vizitează India, poate vedea renumitul stîlp din Asocka, pe care se află înscrise cuvînte ale marelui împărat Asocka, cum și

SCRISORI APOCALIPTICE (7)

ÎNGERUL PREA IUBIT

Apoc. 3,7

importante și valoroase informații istorice. Marele stîlp aurit, cu miile lui de inscripții, stă și astăzi ca un monumental tratat de istorie și glorie al Indiei.

În vremea apostolilor, asemenea stîlpi sau coloane erau adesea ridicate în onoarea conducătorilor și a oamenilor mari, avînd gravate pe ei istorisirea marilor lor fapte. În același scop erau ridicate marile arcuri de triumf, dedicate marilor conducători de oști, împărați și generali. Nu

arareori acestor oameni li se dădeau onoruri deosebite, iar unii împărați erau adorați ca zei. Desigur, aceste manifestări își aveau și reversul lor: persecutarea copiilor credincioși ai lui Dumnezeu, așa cum s-a întîmplat cu cei trei tineri evrei care au refuzat să se închine chipului înălțat de Nebucadnețar.

Perioada bisericii Filadelfia se întinde din ultima jumătate a secolului al optsprezecelea și pînă în mijlocul celui de al nouăsprezecelea secol.

în mijlocul celui de-al nouăsprezecelea secol.

Caracteristica principală a acestei perioade filadelfiene era iubirea frățească și zelul misionar. Acestea au făcut ca bisericile care s-au bucurat de acest puternic și vitalizant curent, să se reînvioreze.

Reformațiunea, care ajunsese de mult la un punct mort, s-a pus din nou în mișcare. Este timpul în care Evanghelia își începe mersul ei spre „marginile pământului”.

William Carey rostește memorabila sa predică (31 mai 1792) pe baza textului din Isaia 54,2: „Lărgiște locul cortului tău și întinde învelitoarele locuinței tale; nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii”. Începe era misiunilor externe, la care participă toate denominațiunile. Un spirit căruia nimeni și nimic nu i se putea opune face ca Evanghelia mîntuirii, ce fusese prinsă în lanțuri timp de 1260 de ani, să fie propovăduită pretutindeni. Sosise vremea și nimic și nimeni nu poate sta în calea unui adevăr căruia i-a sosit ceasul. Lucrarea fraților Wesley și a lui George Whitefield a dat un puternic avînt lucrării Evangheliiei.

În 1797, primii misionari își încep activitatea în insulele Oceanului Pacific (Tahiti). Robert Morrison merge în China (1807); Robert Moffat în Africa (1817), iar în 1840 David Livingstone își începe activitatea misionară în Africa.

În 1804 ia ființă Societatea Biblică Britanică. În Europa continentală și în Anglia, în America au loc mișcări de trezire și punere în valoare a adevărului biblic cu privire la revenirea Domnului Hristos. Marile mișcări advente ale secolului al XIX-lea atrag atenția omenirii asupra celui mai mare și cuprinzător adevăr, revenirea Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului.

Acest fapt aduce cu sine o nouă și mai profundă cercetare a adevărului profetic. Cărțile apocaliptice, Daniel și Apocalips, sînt studiate și Duhul lui Dumnezeu decodifică celor credincioși, sinceri și zeloși cercetători ai adevărului, profețiile escatologice ce vizează evenimentele finale ale istoriei omenirii și ale Planului de Mîntuire,

CUM SE POT UCIDE IDEILE :

- Nu fii ridicol!...
- Am încercat și noi lucrul acesta mai înainte.
- Costă prea mult.
- Nu este realizabil.
- Nu cade în sarcina noastră.
- Nu avem timpul necesar.
- Este o schimbare prea radicală.
- Sîntem prea mici pentru așa ceva.
- Nu-i treaba noastră.
- N-am mai făcut așa ceva pînă acum.
- Să fim realiști.
- Nu sîntem gata pentru așa ceva.
- Nu-i prevăzut în buget.
- E greu să înveți un cal bătrîn să meargă în buiestru.
- Să facem o comisie.
- Ne facem de rîs.
- Nu ni se potrivește nouă.
- Facem și noi ce putem mai bine.
- Merge foarte bine și fără aceasta.
- A mai încercat careva acest lucru?
- Să fim serioși!

timpuri ce ne-au fost nouă date să le trăim.

În inimile, mintea și din gura oamenilor se aud întrebările: „Cînd se vor întîmpla aceste lucruri?” „Care va fi semnul venirii Sale și al sfîrșitului veacului acestuia?” (Mat.24,3).

Și semnele despre care luau cunoștință din paginile Scripturii au început să se arate.

- 13. noiembrie 1833, cea mai mare cădere de stele (meteoriti) cunoscută în istorie;

- 19 mai 1870, întunecarea soarelui.

Mulțimea de slujitori ai diferitelor denominațiuni au început să vestească solia adventă bazată pe marea și întinsa profeție a celor 2300 zile - ani din Daniel 8 și 9.

Da, Filadelfia a fost o biserică misionară. A constituit perioada misionară a bisericii și ea a continuat. De fapt, acțiunile caracteristice ale celor șapte biserici, care s-au învrednicit să li se adreseze cîte o epistolă de către Domnul

Hristos, continuă să acționeze împreună cu celelalte.

De aceea și Martorul Credincios și Adevărat spune:

„Știu faptele tale, iată că ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide căci ai puțină putere și ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apoc.3,8).

Este mult mai încurajator să știi că Isus înțelege nevoile noastre, că El știe totul despre noi. El deschide pentru noi ușile ocaziilor și posibilităților - și nimeni nu le poate închide. Isus este acum Mijlocitorul nostru în Sanctuarul ceresc, a cărei ușă a credinței este deschisă și nimeni n-o poate închide. Noi avem totdeauna intrare la El. Iată ce trebuie să știe toți „celi trudiți și împovărați”, dezamăgiți și descurajați lumii, cei care și-au pierdut busola vieții și toți creștinii care sînt de mult „fără Hristos”. Domnul Hristos spune acestei biserici și lumii:

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” (Apoc.3,10-11).

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestei serii de scrisori apocaliptice, revenirea Domnului Hristos este amintită tot mai des. Aceasta, pentru că noi simțim tot mai aproape de acest eveniment și este numai normal ca marcajele profetice să jaloneze mai des acest drum.

De fapt, revenirea Domnului Hristos este tema cărții Apocalipsului și cele amintite în textele de mai sus par să evedențieze o întârziere a acestui eveniment.

În Matei 25, în parabola celor zece fecioare, Domnul ne spune că acestea, în așteptarea mirelui, au ațipit.

Urmașii și așteptătorii Domnului Hristos trebuie să fie foarte răbdători. Ei au datoria de a-și păstra candela vieții lor pregătită și arzând, luminând în tot acest timp al așteptării lor. Ei trebuie să aștepte și să umble prin credință. Credința vie, practică, să fie puterea care să caracterizeze așteptarea lor activă.

Ei nu trebuie să spună în inima lor, în gândurile lor și cu viața lor: „Domnul meu întârzie să vină”. Ei nu trebuie să facă ceea ce fac toți cei din jur... „să mănânce și să bea cu bețivii, pentru că stăpînul întârzie” (Mat. 24,48-51).

Și totuși, dacă chibzuim bine, ca-n fața Celui de care nu putem ascunde nimic...

De câte ori în loc de a petrece timpul, energiile și mijloacele noastre făcînd cunoscut Evanghelia mîntuirii, vestind pe Hristos, aducînd în viața noastră personală reforma cerută de nevoia identității noastre cu Hristos, de câte ori nu ne-am angajat în a găsi greșeli la alții, urmărind nu îndreptarea lor, ci realizarea unor planuri personale. De câte ori nu ne-am pus în postura lui Lucifer, în mijlocul fiilor lui Dumnezeu de la tronul Tatălui. De câte ori n-am fost gata să rostim condamnări în dreptul altora, nu pentru că doream îndreptarea sau mîntuirea lor, ci pentru a crea astfel vidul necesar ascensiunii noastre pe firmamentul nimicniciei umane.

De câte ori n-am consumat zadarnic timp, energie, bani, care

ar fi trebuit folosite pentru cauza reală a Evangheliei, pentru scopuri meschine. De câte ori n-am confundat propriul interes cu cele ce aparțin numai lui Dumnezeu și bisericii. De câte ori n-am făcut decît să beneficiem de legătura noastră cu biserica, în loc ca biserica, lumea, aproapele meu din biserică și din afara ei să beneficieze.

„Cunosc faptele tale!”

Nu te înfioară această declarație a Domnului Hristos?

Ea încă este o chemare la realitate. Ea încă este plină de milă și constituie o chemare la cercetare și hotărîre. Miine...s-ar putea să fie o constatare condamnatorie. Atunci va fi prea tîrziu.

Dorința lui Dumnezeu este însă exprimată astfel de Martorul Credincios:

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stîlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu” (Apoc. 3,12).

Ce făgăduință, ce perspectivă pentru fiecare copil al lui Dumnezeu! Să nu mai fie peregrini pe acest pămînt, să nu mai sufere persecuție și neplăceri. Să fie cetățeni ai Noului Ierusalim. Cînd Numele lui Dumnezeu va fi pe frunțile lor, cînd vor fi pentru veșnicie cu Dumnezeu, Numele Lui, caracterul Lui, neprihănirea Lui, mîntuirea Lui!...

Aceasta înseamnă, de fapt, nașterea din nou. Aceasta înseamnă a face parte din familia lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a fi realmente creștin.

Un mare bărbat al lui Dumnezeu și un mare cîștigător de suflete spunea despre propria sa experiență:

„Eram un mare bețiv. Mă luptam cu mine dar nu reușeam să cîștig biruința.” La un moment dat, a spus tovarășilor lui de pahar:

„Ascultați băieți! Mor, dar voi muri în stradă, mai înainte ca să mai pun în gură o picătură de alcool.” El considera că aceasta se va întîmpla în noaptea aceea, pînă dimineața. Ceva dinăuntru lui îi spunea: „Dacă vrei să-ți fii făgăduința, atunci mergi undeva și închie-te într-un loc singur. Dar unde? Niçi un loc nu era mai îngrozitor pentru mine ca poliția, căci trăiam zilnic cu spectrul

arestării.” Dar acolo s-a dus imediat și a cerut să fie arestat.

„De ce vrei să fii arestat și închis?” a întreat ofițerul de poliție.

„Pentru că”, mărturisi acesta, „doresc să fiu închis într-un loc unde mai degrabă aș muri decît să mai pun în gura mea o picătură de whisky”.

„Astfel” povesti el, „m-au închis în celula 10, o celulă foarte îngustă la capătul unui coridor. Aceasta a devenit de atunci o celulă renumită pentru mine. Timp de 20 de ani am vizitat această celulă, ori de câte ori aniversam noaptea aceea groaznică, întunecoasă, dar acolo am avut cea mai plăcută și mai dulce comuniune cu Hristos. Cred că toți demonii care puteau să-și facă loc acolo erau prezenți în noaptea aceea. Dar nu erau singurii care erau acolo, în celula mea. Nu! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, Mîntuitorul care, atunci cînd eram în circiumă, a venit prin Duhul Său la mine și mi-a dat puterea de a face tot ceea ce puteam face pentru a scăpa de această patimă, era prezent acum și mi-a șoptit: „Roagă-te!” Și atunci, în lupta mea epuizantă, cu influențele demonilor asupra mea, am rostit ca în ceasul de pe urmă al vieții:

„Doamne, fii milostiv mie păcătosul!”

Imediat am devenit un alt om, o nouă creatură în Hristos Isus. Nu are importanță cine simțem, care ne sînt ispitele sau care ne-a fost viața - și noi avem nevoie și putem fi pe deplin convertiți, să avem un nume nou, un nume glorios și veșnic, atunci cînd, recunoscîndu-ne slăbiciunea și nevoia noastră, înălțăm la Tatăl ruga păcătosului: „Doamne, fii milostiv, mie păcătosul!”

Și mare putere are rugăciunea fierbinte a celui ce se prinde puternic pentru salvare și mîntuire de „Cel Sfînt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide..., Cel ce este viu în vecii vecilor” Isus Hristos, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru.

BAIA MARE

PE MICUL ECRAN

Din luna noiembrie anul trecut, postul de televiziune din Baia Mare transmite în fiecare duminică un scurt program realizat de fr. pastor Suciuc Iosif și un grup de credincioși adventiști talentați. În cele 10-15 minute, televizoarele din multe cămine transmit chemarea lui Dumnezeu la o viață nouă. Momente muzicale și poetice sensibilizează inimile telespectatorilor. Soliile conținând și punctele fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste pot fi receptate pe teritoriul a cinci județe. Zeci de scrisori pline de aprecieri sau întrebări sincere sosesc la postul de televiziune din Baia Mare.

BUCUREȘTI

VOM AVEA TELEVIZIUNE ADVENTISTĂ ?

Duminică, 1 martie, a avut loc ședința de constituire a Societății „Orele familiei” la București, strada Argeș Nr. 8. Societatea își propune înființarea unui post de televiziune, care, prin intermediul micului ecran, să transmită răspunsurile Bibliei la disperatele întrebări ale omului. Pentru prezentul termen statutar, în funcțiile de conducere au fost aleși următorii frați: dr. Marius Huțanu, președinte; juristul Dodiță Daniel, vicepreședinte; ing. Oprea Nicolae, director executiv și asist. med. Mortasipu Paul, secretar. Lucrările au fost asistate de fratele Gonzalo Santos din partea 3ABN și fratele Forray Lazăr de la Departamentul Comunicații al Uniunii.

Dumnezeu să binecuvânteze cu succes lucrarea acestei societăți, ca să lumineze cât mai curînd de pe ecranele televizoarelor noastre adevărul lui Dumnezeu. Pînă atunci vă vom ține la curent cu mersul lucrărilor.

CHIȘINĂU

INTERES PENTRU EVANGHELIE

Între 7-12 ianuarie, frații Lucian Cristescu și Beniamin Roșca, la invitația Uniunii Moldova, au făcut o vizită la Chișinău, unde au condus un curs intensiv de instruire pentru ținerea seminarilor Apocalipsa.

Chișinău, capitala țării, poartă semnele crizei multiple din fosta Uniune Sovietică, dar, în același timp, se poate observa un interes deosebit pentru Evanghelie. Oriunde au loc evanghelizări, sălile devin neîncăpătoare, zeci și chiar sute de oameni își predau viața lui Dumnezeu.

Nu de mult, în Chișinău s-a născut o a doua comunitate adventistă formată din cele 50 de persoane botezate la sfîrșitul unei evanghelizări. Fără o Casă de Rugăciune, ei se adună în fiecare sîmbătă în „Casa Prieteniei”, fostul sediu de protocol al Partidului Comunist. Serviciile divine se

desfășoară într-o atmosferă plină de bucurie, în climatul nealterat al dragostei dinții.

(Uniunea Moldova numără 5400 de membri români, ucrainieni, ruși și găgăuzi în 69 de comunități deservite de 70 de pastori și lucrători.)

TÎRGU MUREȘ

LUMINA ÎN ÎNCHISOARE

„De cînd ascult Cuvîntul lui Dumnezeu, simt că m-am schimbat. Am alt fel de planuri, un alt drum văd în fața mea.” Afirmatia aparține unui adolescent închis pentru hoție în penitenciarul din Tîrgu Mureș, și a apărut în ziarul local în limba maghiară „Nepujsag” din 3 ianuarie 1992. Articolul intitulat „Cu suflet liber” este un reportaj despre efectul uimitor pe care îl are Evanghelia în lumea întunecată a închisorilor, în imperiul celor fără de lege. Reporterul este impresionat de serbarea de încheiere a anului 1991 la penitenciar, organizată de pastorul Szasz Ernest și grupul de credincioși adventiști. De fapt, a fost o oră muzicală realizată de deținuți. A cîntat un cor de foști hoți, spărgători, chiar ucigași, ale căror inimi, atinse de harul lui Dumnezeu, au simțit pentru prima dată iertarea lui Dumnezeu și puterea de a trăi o viață adevărată.

BUCUREȘTI

CÎNȚAȚI DOMNULUI

Din inițiativa prof. Geo Pîrgaru, președinte al F.D.U.N.R. și al S.P.D.A.R. a avut loc la Sala Radio din București între 13-15 decembrie 1991 primul festival-concurs de muzică corală bisericească. Au participat și patru formații corale din partea bisericii noastre. Iată-le împreună cu rezultatele pe care le-au obținut: Corul „Mesagerii Speranței” din Piatra Neamț a cîștigat Trofeul festivalului; corul de copii

„Flori și Stele” al Comunității Grant-București a câștigat premiul întâi la categoria coruri voci egale; corul „Cantus Firmus” al Comunității Popa-Tatu - București, premiul doi la coruri de cameră; corul „Maranatha” București, premiul S.P.D.A.R.

Un număr mare de ascultători a urmărit finala festivalului. Credem că mulți au fost mișcați de rugile înălțate pe aripile muzicii și au simțit un îndemn de a se apropia mai mult de Dumnezeu.

Comitetul Uniunii a trimis o scrisoare de prețuire și de încurajare a activității binecuvântate, pe care o desfășoară corurile noastre.

BUCUREȘTI

„FLORI ȘI STELE”

Corul de copii al Comunității Grant a revenit pentru a doua oară în Sala Radio, ca să prezinte un program cum numai copiii o pot face. În sala radiodifuziunii române au răsunat laude la adresa lui Dumnezeu de pe buzele zecilor de copii, îndușind publicul și făcând să simțim că și noi sîntem copii ai Tatălui ceresc. Corul a fost condus cu multă pricepere și dragoste de sora Carmen Stoica.

BUCUREȘTI ȘI ALTE LOCALITĂȚI

SĂPTĂMÎNA DE RUGĂCIUNE A TINERETULUI 6-14 MARTIE

Mii de tineri din Biserica Adventistă din țara noastră au avut ocazia să se unească în rugăciune cu cei de vîrstă apropiată de a lor pentru a cere lui Dumnezeu multă pricepere pentru luptele specifice acestor vîrste și pentru a fi folosiți în marea lucrare de evanghelizare care se desfășoară astăzi în țara noastră. Doamne, binecuvîntează pe copiii noștri, ocrotește și întărește tineretul Tău!

BUCUREȘTI

RADIOUL ADVENTIST

În demisolul imobilului din str. Argeș nr. 8, s-au demarat lucrările de amenajare a unui studiou provizoriu, unde să se poată pregăti programe, pînă va putea fi construit și studioul planificat. Tot aici amintim că suma care s-a strîns cu ocazia colectei pentru radio pe 8 februarie a.c. ne este de mare ajutor. Departamentul Comunicații al Uniunii mulțumește întregii frățietăți, care a dăruit cu multă dragoste și spirit de jertfă. Dumnezeu să vă răsplătească după bogăția îndurării Sale.

În legătură cu pregătirea studioului și cu întrebuițarea banilor vă vom ține la curent, tot la această rubrică a Curierului Adventist.

DEPARTAMENTUL
COMUNICAȚII

CONCURSUL DE POEZIE

Alexandru Nicolae

COMUNITATEA LIPA

CONFERINȚA - MUNTENIA

ÎNDEMN LA IUBIRE

*Iubite călător, doresc ca împreună
Să ne oprim puțin din alergarea noastră
Ca să putem uita de nori și de furtună
Și să putem privi la bolta cea albastră.*

*La soare să privim, la lună și la stele
Cu gîndul îndreptat spre Creatorul lor
Știind că pentru noi au fost create ele,
Ca binecuvîntare și dar al tuturor.*

*Să ne oprim privirea și-aici pe pămînt jos
La pomi, la florițele, la tot ce e frumos
Și vom vedea cum toate, un rost au și-o menire
Și toate ne vorbesc, de pace și iubire.*

*Natura-ntotdeauna vorbește cu putere
C-avem un Tată sus, c-avem o mîngîiere,
Un Frate bun și blînd, ce ne cunoaște bine
Și ne iubește mult, pe mine și pe tine.*

*Natura e o cale, prin care Dumnezeu
Ne face să-nțelegem iubirea Lui cea mare.
Iar Biblia-i o carte, e chiar Cuvîntul Său,
Un alt mijloc prin care vorbește Tatăl meu.*

*'N-această carte sfîntă, de-ți vei roti privirea
Cu post și rugăciune, cu gîndul de-a-nvăța,
Tu vei găsi ușor pacea și fericirea
Și vei primi puterea de jos a te-nălța.*

*Cînd vei afla cum Tatăl și Fiul au lucrat
În strînsă armonie la planul de salvare,
Te vei uni cu mine, vei spune ne-ncetat:
„La Dumnezeu găsit-am iubirea cea mai mare”.*

*Și vei pleca prin lume, minat de-un singur gînd,
Să duci la oameni vestea minunată
Chiar de vei auzi în jur voci ripostînd
Cum auzi Isus în Ghetsemani odată.*

*Iubite călător, vrei azi ca împreună
Cu un efort comun și ajutor de sus
Să răspîdim în jur, ca un parfum iubirea,
Să ne luptăm să mergem pe calea lui Isus?*

LUARE DE POZIȚIE FAȚĂ DE ECUMENISM

Întrucât mai multe biserici ne-au întrebat dacă Biserica A.Z.Ș. și-a schimbat poziția față de Consiliul Ecumenic al Bisericilor,

RECOMANDĂM

adoptarea următoarei luări de poziție și aducerea ei la cunoștința bisericilor prin publicarea luării de poziție în periodicele bisericii noastre.

1. Concepția adventistă specifică

Noi credem că biserica lui Hristos este comunitatea tuturor credincioșilor din toate timpurile care recunosc pe Isus Hristos drept Domnul și Mântuitorul lor. Biserica mondială este compusă din toți cei care cred sincer în Isus. Ei sînt credincioșii tuturor timpurilor pe care Isus Hristos i-a răscumpărat prin sîngele Său.

Noi credem că Biserica A.Z.Ș. face parte din familia creștină. Ea a fost chemată la existență de Dumnezeu într-o

epocă precisă (Dan. 8,14), pentru a proclama întregii omeniri Evanghelia veșnică înainte de revenirea lui Isus Hristos (Apoc. 14,6-14). Biblia vestește că timpul sfîrșitului va fi o epocă de apostazie, afectînd în mod special învățăturile lui Isus Hristos. Dumnezeu a chemat un corp de credincioși pentru a „păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

Noi credem, pe baza înțelegerii noastre, a Scripturilor, că Biserica A.Z.Ș. este expresia vizibilă a Bisericii Rămășiței (Apoc. 12,17). Fiind o mișcare a timpului sfîrșitului, ea este chemată să invite pe toți oamenii la o credință neîmpărțită în Isus Hristos și la o ascultare implicită de poruncile Sale. Înțelegem că datoria noastră nu constă doar în a aduce Evanghelia veșnică tuturor neamurilor, ci, de asemenea, în a avertiza pe creștini, în măsura în care ei s-au întors de la credința în Isus Hristos și de la credincioșia față de voința Sa descoperită.

Această concepție a mandatului nostru nu exclude totuși faptul că noi vedem Duhul Sfânt manifestându-se, de asemenea, și în alte biserici și comunități de credincioși și că ne simțim uniți cu alți creștini care se străduiesc, ca și noi, de a păstra învățăturile lui Dumnezeu, conform conștiinței lor, și credința în Isus Hristos.

2. Poziția noastră față de Consiliul Ecumenic al Bisericilor (C.E.B.)

Motivele pe care le prezentăm mai jos fac ca Biserica A.Z.Ș. să fie în imposibilitate de a deveni membră a C.E.B. Sîntem convinși că trebuie să anunțăm ultima solie a lui Dumnezeu (Apoc 14,6) „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Dar înțelegerea misiunii noastre, cît și conștiința datoriei noastre sînt incompatibile cu principiile care cîrmuiesc raporturile membrilor C.E.B. în acest domeniu: (căci) predicarea Evangheliei în limitele unui sector geografic restrîns ar fi tot una cu negarea mandatului nostru.

Noi suferim alături de alți credincioși sinceri din cauza divizării creștinătății și considerăm a fi de datoria noastră să favorizăm „unirea Duhului” (Efes. 4,3).

Dar noi căutăm unitatea în Adevăr și în Credință, întemeiați pe Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu. Noi nu vom putea deci adera la o unitate care nu se sprijină exclusiv pe descoperirea biblică.

Observăm cu neliniște tendințele din sînul C.E.B. care se inspiră din tradiții nebiblice și deviază de la exclusivitatea mîntuirii în Isus Hristos. Ele sînt în contradicție cu principiul reformațiunii „Sola Scriptura” și se îndepărtează de la curăția Evangheliei.

Pe baza înțelegerii noastre a Cuvîntului Profetic, noi denunțăm (vedem) influența religioasă și politică a papalității ca fiind împlinirea profețiilor biblice (Dan. 7; Apoc. 13 și 17). De asemenea, implicațiile politice ale C.E.B., apriorismul său catolicizant, tendințele liberale și pluraliste par evident să ne confirme interpretarea noastră a profeției din Apocalips 13,11-18.

Nu punem la îndoială bunele intenții ale fondatorilor Mișcării Ecumenice și a conducătorilor ei actuali. Totuși, sîntem convinși că C.E.B. nu va ajunge la realizarea unității pentru care Isus Hristos a mijlocit în favoarea bisericii Sale (Ioan 17,20-21).

3. Raporturile noastre cu alte biserici și comunități religioase.

Cu toate că nu ne putem atașa C.E.B.-ului din pricina loialității noastre față de Sfînta Scriptură, noi rămînem deschiși față de orice relație interconfesională care nu pune în discuție concepția noastră specifică.

„Recunoaștem orice organizație care-L înalță pe Hristos în ochii oamenilor, ca fiind parte integrantă a planului divin de evanghelizare mondială.

Respectăm profund bărbații și femeile creștine de altă denotațiune, care se străduiesc să cîștige suflete pentru Hristos” (Conferința Generală a A.Z.Ș.: Working Policy, 1926,075).

„Dumnezeu are giuvaere în alte biserici și nu este partea noastră de a aduce învinuiri globale și severe împotriva lumii pretins religioase. Din contră, noi trebuie să prezentăm adevărul în toată smerenia și cu dragoste, așa cum este el în Isus. Lucrarea noastră constă într-o reformă și într-o împlinire profetică conduse de Dumnezeu în scopul împlinirii unei însărcinări speciale pe care nici o altă biserică de pe pămînt nu o are. Nu trebuie să ridicăm nici o barieră inutilă între noi și alte biserici” (E.G. White, Review and Herald, 17.I.1893).

Sîntem gata să colaborăm cu alte organizații confesionale ori de cîte ori identitatea noastră va putea fi păstrată. De exemplu: colaborînd cu societăți biblice, susținîndu-le financiar, cooperînd cu stații radiofonice sau mass-medii creștine, participînd la organizații de ajutor și dezvoltare și pentru refugiați, intervenînd în caz de catastrofă, lucrînd în favoarea libertății religioase. De asemenea, noi putem participa la activitățile comisiilor teologice și de accepta statutul de observator, de vizitator sau de corespondent în grupele de lucru ale bisericilor creștine.

Pastorii Bisericii A.Z.Ș. vor putea intra în contact cu responsabilii altei biserici sau comunități locale cu scopul de a reflecta asupra punctelor de credință comune și a celor divergente. Bisericile locale se vor strădui să întrețină relații bune cu alte biserici creștine bazate pe toleranță și respect reciproc. Păstrarea cît și integritatea poziției noastre specifice vor fi limitele deschiderii noastre și al colaborării noastre.

Ca A.Z.Ș., asemeni numeroșilor alți creștini, aspirăm să vedem unitatea bisericii lui Hristos în veacul nostru. Cu toate acestea, știm că această unitate nu se va realiza decît în Împărăția lui Dumnezeu. Iată de ce ne punem toată speranța în revenirea lui Isus Hristos și ne ragăm în cuvintele: „Vie Împărăția Ta” (Mat. 6,10), „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22,21).

„MĂ ROG CA TOȚI SĂ FIE
UNA, CUM TU, TATĂ, EȘTI ÎN
MINE, ȘI EU ÎN TINE; CA, ȘI EI
SĂ FIE UNA ÎN NOI, PENTRU
CĂ TU M-AI TRIMIS.”

IOAN 17,21

CONCURSUL DE POEZIE

Cînd în numărul din iunie 1991 al revistei noastre lansăm concursul de poezie, el a fost deschis tuturor cititorilor noștri. Scopul nostru a fost acela de a stimula activitatea literară religioasă printre tineri, cum și pentru descoperirea de noi talente, noi colaboratori ai revistelor noastre. De asemenea, și nu în ultimul rînd, era ocazia ce se oferea pentru manifestarea iubirii și recunoștinței noastre față de Mîntuitorul nostru. Iată ce ne scrie Ursan-Tican Elena, din Comunitatea Poiana, județul Iași:

„Nu scriu cu un scop anume - ci îmi exprim sentimentele față de Dumnezeu, așa cum gîndesc eu, sentimentele pe care le am față de Mîntuitorul nostru Isus Hristos”.

La acest concurs au răspuns un număr frumos de tineri și tinere, cum și tineri cu inima și cu spiritul, trimițîndu-ne lucrări din

creația lor. Regretăm că în două cazuri lucrările au venit mult prea tîrziu pentru a mai putea fi incluse în numărul participanților.

Analizînd poeziile trimise, n-am considerat că trebuie să facem departajare stabilind locurile 1, 2, 3, etc., ci am reținut pe cei premiați, treisprezece la număr. Iată numele lor în ordine alfabetică:

- Alexandru Nicolae, Comunitatea Lipia Bojdeni, Conferința Muntenia;

- Anca Corneliu, Comunitatea Stînceni, Conferința Transilvania de Nord;

- Barbu Mariana, Comunitatea Sinersig, Conferința Banat;

- Ciolan Iulia, Comunitatea Plosca, Conferința Oltenia;

- Ciorbă Iosif, Comunitatea Alba-Iulia, Conferința Transilvania de Nord;

- Lupu Estera, Comunitatea Matca, Conferința Moldova;

- Mihalcea Gabriel, Comunitatea Negoiești, Conferința Muntenia;

- Movilă Ionel, Comunitatea Giurgiu, Conferința Muntenia;

- Pascu Beniamin, Comunitatea Cluj, Conferința Transilvania de Nord;

- Pătrașcu Tania, Comunitatea Vîlcănești, Conferința Muntenia;

- Prisăcaru Elena, Comunitatea Piatra Neamț, Conferința Moldova;

- Soporan Toader, Comunitatea Frata, Conferința Transilvania de Nord;

- Turda Grigore, Comunitatea Săpînța, Conferința Transilvania de Nord.

Trebuie să subliniem faptul că, în multe din lucrările trimise, se pot desluși talente și sensibilități poetice, cu condiția ca aceștia să persevereze în munca literară, muncă ce cuprinde de asemenea studiu, rugăciune, meditație. Iată cîteva exemple demne de reținut:

De nu erai Isuse, eu n-aș fi fost salvat
Din astă lume plină de moarte și păcat.
Eram în lumea asta o iarbă de prisos,
O floare ce-nflorește, dar fără de miros.

(E. Modiga „Salvat”)

Să te rogi:
Doamne ajută-mă! Doamne vreau și eu să ard
Pentru alții din iubire și să sparg vasul cu nard.

(I. Varody „Păstorul ideal”)

Doamne,
Sînt doar un crîmpei din nemărginitul Univers,
Sînt doar o lacrimă vărsată pe pămînt
Din tainicul plîns și suspin și gemut,
Al infinitei Tale iubiri.

(L. Vacari „Ruga unui tînăr”)

De ce ai fost, de ce nu ești?
De ce în gîndu-mi tu trăiești?
Și unde pot să te gășesc
Iubirea să ți-o răsplătesc?

(T. Natanael „Mama”)

Cu cine să Te-asemăn, cînd soț pe lume n-ai
Cînd stelele sau luna sau soarele de mai,
Sau arborii pădurii sau florile din plai
Nu pot avea frumusețea pe care Tu o ai.

(Ștefan Mihaela „Isus - Mire scump”)

Aș vrea să fiu un copilaș nevinovat
Să cînt, să rîd, să plîng, să tac.
Aș vrea să fiu un copilaș nevinovat
Să fiu Mîntuitorului pe plac.

(Mitriță Georgeta „Aș vrea”)

De ce Isuse ai venit pe lume?
De ce-ai venit să fii crucificat?
De ce lăsat-ai tronul și-al Tău Nume
De ce-ai venit pe-acest pămînt pătat?

Iubirii Tale i-am răspuns cu ură,
Și peste tot ai fost batjocorit.
În lumea asta plină de minciună
De ce atît de mult ai suferit?

(Niță Laura „Reflecții”)

Cuvinte-nmiresmate mi se topesc pe buze
Și inima-mi tresaltă de-o melodie nouă,
Iar ochii-mi ard în lacrimi ca boabele de rouă
Scăldate-n dimineți
Cu mîndre frumuseți!
Ce zvon de bucurie ai deșteptat în mine
Ce flori crescut-ai Doamne în inima-mi săracă?

Și nu-Ți pot mulțumi.

(Șerbănescu Stelian „În adorare”)

Nu-i cale mai frumoasă pe care să pășesc
Decît aceea care mă-nvață să iubesc.

(Stancu Sabina „Către țara de sus”)

Sînt trîmbițe să sune?
Sînt trîmbițe pe lume?
Sînt trîmbițe s-arate
Venirea-l că-i aproape?

(Popa Anisoara „Ja-ți trîmbița și suai”)

Dar a sosit un ceas
În care Te-am chemat și
Tu te-ai apropiat de mine
Cu glasul Tău nespus de blînd
Mi-ai spus: „Nu te teme!”

Și de atunci,
Nu mai mi-e frică de-ncercări
Și nici de oameni,
Și nici de cele ce vor veni.
Și tot atunci am hotărît
Ca zilnic să fac ceva
Pentru semenii mei.

(Pană Manuela „Te-am chemat”)

Invit pe toți cei ce ne-au trimis
contribuția lor să persevereze.
Așteptăm colaborarea dvs. la
revistele noastre.

Începînd cu acest număr,
publicăm poeziile premiate în or-
dinea alfabetică a autorilor.
Pentru că spațiul ne este limitat,
vom publica poeziile eșalonat în
următoarele numere ale revistei
noastre.

Premiul constă în publicarea
poeziei în paginile revistei
noastre, cu plata drepturilor de
autor, cît și în primirea unei cărți
publicate de editura noastră.

D. Popa

PRIMĂVARĂ - ÎNVIERE - urmare din pag. a 10 - a

„mireasă” a deșertului, cu fructele ei
dulci ca mierea.

Florile palmierului se buclează sub
coroana lui în forma a patru ciocchine
enorme. În fiecare din aceste patru
bucle florale sînt circa 12.000 flori.
Greutatea fiecărei bucle de fructe
coapte cîntărește 50 - 60 kg. În timpul
înfloririi, palmierul dă lapte stăpînului
lui. Dacă tăiem o rămurică din bucla
înflorită, curge laptele mai mult sau
mai puțin, în raport cu rana produsă.

La coroana palmierului se poate
ajunge foarte ușor, datorită cioturilor
formate în locul frunzelor pe care le-a
pierdut. Acestea formează un adevărat
sistem de scări pe trunchiul pal-
mierului, de jos pînă la coroana lui”.

Potrivit cuvintelor arabului respec-
tiv, acum este clară solia palmierului
pentru noi. Credinciosul constituie, în
deșertul lumii acesteia, „palmierul
spiritual” prin care Dumnezeu vrea să
hrănească și să asîmperie setea sufletească
a tuturor peregrinilor pustiei. Vestitorilor
Cuvîntului, Domnul le spune în mod
deosebit: „Dați-le voi să mîncească!” Marcu
6, 37. Palmierul este „regina” invincibilă
a deșertului. Și Biserica - Comunitatea

lui Hristos este invincibilă,
indestructibilă „și porțile locuinței
morților nu o vor birui” spune Isus
(Matei 16, 18). Această putere de viață
a palmierului rezidă în înfigerea
rădăcinilor lui în pămînt la mari
adîncimi, precum și în elasticitatea
trunchiului său. La fel trebuie să fie
înfipte și rădăcinile vieții credinciosului
în adevărurile profunde ale Cuvîntului
lui Dumnezeu. Numai în felul acesta
poate fi „ca un pom sădit lîngă un izvor
de apă, care își dă rodul la vremea lui,
și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce
începe duce la bun sfîrșit” - Ps. 1, 3.

În ciclul matematic al naturii și al
omului, anotimpurile reprezintă - cu
stațiile lor - punctele cheie ale existenței.

În ecoul primăverii acestui an, să
distingem și noi o voce eternă și su-
blimă, care ni se adresează și nouă, așa
cum i S-a adresat Domnului Hristos surdo-
mulului odinioară: „EFATA” - DES-
CHIDE-TE! - Marcu 7, 34. Acesta a fost
un punct cheie din viața acestui bobnav, care
a marcat într-adevăr începutul unei des-
chideri, unei primăveri veșnice... „Căci iată
a trecut iama...!” Da, iama întristărilor
și suferințelor noastre, școala

căutărilor, abisul mizeriei și spitalul în
care moartea-i medic; acest amestec
de lucruri contradictorii, în care ni se
derulează existența noastră pasageră,
va trece, da, va trece pentru totdeauna.

Ne așteaptă pe toți o primăvară
veșnică, împropătată direct de Marele
generator al vieții. În prezent, oricît ar fi
de minunați smochinii, palmierii și cur-
malii, împreună cu toate florile acestui
pămînt, care sînt tot alți stropi de
lumină din stele și bijuterii ale lumii vege-
tale, ele se veștejesc, se usucă și mor...

Dumnezeu să ne îndrepte ochiul cre-
dinței spre cei șapte munți care în-
conjoară tronul Său acoperit cu flori,
care în veci nu se vor mai veșteji. Mi-
reasma acestora să ne fărmece simțurile
extaziate chiar de pe acum; „să vină vre-
mea cîntării...” pentru ca avînd parte
prin harul lui Dumnezeu de o primăvară
veșnică, să fim „îmbrăcați în haine albe și
cu ramuri de palmieri în mîini”, să cîn-
tăm împreună cu toți mîntuiții: „A Celui
ce șade pe scaunul de domnie și a
Mielului, să fie lauda, cinstea, slava și
stăpînirea în vecii vecilor!” (Apoc.
5, 13).

Aurel Pălășan

NOI APARIȚII

* Profeți și Regi

Volumul începe cu istoria vieții lui Solomon și lecțiile pe care trebuie să le învățăm bine. Ilie, neînfricatul slujitor și văzător al lui Dumnezeu, cu uriașa lui statură profilată pe

muntele Carmel în acel unic apus de soare, transmite peste veacuri solemnă avertizare: „Pînă cînd vrei să schiopătați de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El”. Ne este prezentat Daniel, viața lui de statornică trăire și slujire, un monument al încrederii în Dumnezeu și de credincioasă îndeplinire a îndatoririlor zilnice. Volumul se încheie, în mod profetic, cu viziunea glorioasă a viitorului. Tiraj : 30.000 exemplare.

* Mărturii vol. 9 (Testimonies)

Volumul cuprinde perioada anilor 1904 - 1909. Pentru biserică este o perioadă de revenire după criza din anii 1902 - 1903.

În acest interval de timp, se construiește noul sediu al Conferinței Generale de la Washington, tipografia Review and Herald și un sanatoriu. Este perioada dezvoltării rapide a lucrării noastre medicale.... Solia adventă a cuprins lumea. Serva Domnului a început să facă apel la o reînnoire a interesului pentru evanghelizarea miliardelor de oameni.

O secțiune a acestui volum este dedicată acestui important subiect. În acest volum se subliniază, de asemenea, importanța colaborării membrilor bisericii la împlinirea mandatului primit de a evangheliza lumea. Lucrarea libertății religioase este prezentă în paginile volumului 9 - Testimonies.

Deci, volumul 9 al Mărturiilor strînge laolaltă sfaturi noi și vechi, repetînd unele instrucțiuni, dînd sfaturi amănunțite în legătură cu alte activități, încurajînd la slujire, scoțînd în evidență primejdia extremelor, ducînd la încredere în organizație, arătînd spre răsplata eforturilor stăruitoare, divine, punctul culminant al Mărturiilor.

Volumul 9 al Mărturiilor, un început ce va fi completat, cu ajutorul lui Dumnezeu, cu celelalte 8 volume Mărturii - Testimonies - tiraj 15.000 exemplare.

* Misionarismul Medical

Apare la Cluj lucrarea „Misionarismul Medical”, un ghid bine venit și necesar pentru persoanele ce vor să-și dedice viața ajutorării semenului. O carte foarte necesară asistentelor medicale, surorilor medicale și infirmierelor, în activitatea lor.

* Conștiință și Libertate

A apărut primul număr al revistei „Conștiință și Libertate”, organ al Asociației Naționale pentru Apărarea Libertății Religioase din România.

În paginile revistei găsim:
- Statutul asociației;
- Declarație cu privire la eliminarea tuturor formelor de intoleranță;
- Libertatea religioasă - un drept fundamental;
- Declarație de Principii, etc.
Apare semestrial. Tiraj - 10.000 exemplare.